

Sygn. akt **III AUa 428/17**

## WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 czerwca 2018 r.

**Sąd Apelacyjny w Poznaniu III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych**

w składzie:

Przewodniczący: SSA Małgorzata Woźniak-Zendran

Sędziowie: SSA Katarzyna Schönhof-Wilkans

del. SSO Renata Pohl /spr./

Protokolant: st.sekr. sąd. Alicja Karkut

po rozpoznaniu w dniu 6 czerwca 2018 r. w Poznaniu

sprawy **B. K.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w P.**

o rentę z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy

na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w P.

od wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu

z dnia 14 marca 2017 r. sygn. akt VIII U 2303/16

o d d a l a apelację.

|                      |                                |                                |
|----------------------|--------------------------------|--------------------------------|
| del. SSO Renata Pohl | SSA Małgorzata Woźniak-Zendran | SSA Katarzyna Schönhof-Wilkans |
|----------------------|--------------------------------|--------------------------------|

## UZASADNIENIE

**Decyzją z 8 lipca 2016 r., znak (...)**, Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w P., na podstawie art. 17 ust. 4 oraz art. 16 ustawy z 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz.U. z 2009 r., Nr 167, poz. 1322), po rozpoznaniu wniosku z 1 marca 2015 r., odmówił B. K. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy, ponieważ Komisja Lekarska ZUS nie stwierdziła niezdolności do pracy, która pozostawałaby w związku z wypadkiem przy pracy.

B. K. złożył odwołanie od powyższej decyzji domagając się jej zmiany i przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w P. w odpowiedzi na odwołanie wniósł o oddalenie odwołania powołując argumentację prawną i faktyczną zaprezentowaną w zaskarżonej decyzji oraz

**Wyrokiem z 14 marca 2017 r. Sąd Okręgowy w Poznaniu w sprawie VIII U 2303/16 zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał odwołującemu B. K. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy od 1 kwietnia 2016 r. do 31 marca 2018 r.**

Wydając powyższe rozstrzygnięcie Sąd Okręgowy dokonał następujących ustaleń faktycznych i rozważań prawnych:

Odwołujący B. K., ur. (...), z zawodu mechanik samochodowy, prowadzi od 1985 r. pozarolniczą działalność gospodarczą w postaci warsztatu samochodowego.

Odwołujący od 29 lipca 2012 r. do 31 marca 2016 r. pobierał rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy. Ostatnio świadczenie zostało przyznane decyzją z 30 września 2015 r. na okres od 1 października 2015 r. do 31 marca 2016 r. z powodu oparzenia skóry klatki piersiowej, tułowia i prawej kończyny górnej, poparzeniowego ograniczenia ruchomości barku prawego, zespołu bólowego kręgosłupa w odcinku lędźwiowo - krzyżowym bez upośledzenia funkcji kręgosłupa.

U B. K. rozpoznaje się następujące schorzenia:

- stan po poparzeniu II/III stopnia (w 2011 r.) prawego barku i kończyny górnej i prawej części klatki piersiowej bez następstw neurologicznych,
- zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa opisywane w dokumentacji bez objawów neurologicznych.
- zmiany bliznowate po oparzeniu klatki piersiowej, prawego barku i ramienia z ograniczeniem sprawności ruchowej stawu barkowego,
- zespół bólowy kręgosłupa lędźwiowego na podłożu zmian zwyrodnieniowo-dyskopatycznych bez istotnego ograniczenia funkcji.

Odwołujący nie jest niezdolny do pracy z przyczyn neurologicznych. Dolegliwościom odwołującego nie towarzyszy uszkodzenie układu nerwowego. W badaniu neurologicznym nie stwierdzono cech podrażnienia lub uszkodzenia korzeni nerwowych, osłabienia siły mięśniowej, zaników mięśniowych, różnicy w odruchach głębokich lub wystąpienia odruchów patologicznych.

Odwołujący jest natomiast częściowo, okresowy niezdolny do pracy w związku z wypadkiem przy prowadzeniu działalności z 3 lutego 2011 r., od ustania poprzednich świadczeń do 1 marca 2018 r. z przyczyn ortopedycznych.

W badaniu ortopedycznym twierdzono stan po oparzeniu skóry klatki piersiowej, prawego barku i ramienia - 3 lutego 2011 r., leczony przeszczepami skóry, dwukrotną plastyką blizn dla korekcji przykurczu stawu barkowego, zabiegami rehabilitacyjnymi. Obecnie występują rozległe zmiany bliznowate poparzeniowe, blizny wzdłuż fałdu pachowego przedniego i tylnego napinają się podczas odwodzenia kończyny. Zakres ruchu w stawie barkowym jest ograniczony – bez możliwości unoszenia kończyny ponad płaszczyznę poziomą, w miernym stopniu ograniczone są też ruchy rotacyjne w stawie barkowym. Sprawność ruchowa pozostałych stawów kończyn górnych i dolnych jest zadowalająca. Odwołujący zgłasza bolesność podczas ruchu w odcinku lędźwiowym kręgosłupa. W badaniu MR widoczne są zmiany zwyrodnieniowo-dyskopatyczne kręgosłupa w tym odcinku. Brak cech istotnej dysfunkcji – jego ruchomość jest zadowalająca, napięcie mięśni przykręgosłupowych jest prawidłowe, wyrostki ościste palpacyjnie bolesne. Stan zdrowia odwołującego nie uległ poprawie w stosunku do badania orzeczniczego z 10 września 2015 r., a także wcześniejszego badania z 17 marca 2015 r. Utrzymuje się nadal dysfunkcja prawej kończyny górnej po rozległym oparzeniu. Wykonywanie zawodu mechanika samochodowego wymaga pełnej sprawności obu kończyn górnych.

Powyższy stan faktyczny Sąd Okręgowy ustalił na podstawie dokumentów zgromadzonych w aktach organu rentowego oraz opinii biegłych neurologa i ortopedy, które to dowody uznał za wiarygodne.

Sąd Okręgowy powołując się na art. 3 ust. 1, art. 6 ust. 1 pkt 6, art. 17 ustawy z 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz.U. z 2015 r., poz. 1242) oraz art. 12 i 13 ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2016 r., poz. 887) uznał, że odwołujący spełnił przesłanki warunkujące przyznanie prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy prowadzeniu działalności gospodarczej.

Sąd Okręgowy w oparciu o opinię biegłych uznał, że odwołujący jest częściowo niezdolny do pracy z przyczyn ortopedycznych w związku z wypadkiem przy pracy z 3 lutego 2011 r. Niezdolność ta ma charakter okresowy - trwa od ustania poprzednich świadczeń do 1 marca 2018 r. i ma na celu dalsze leczenie. Przyczyną istniejącej w dalszym ciągu niezdolności do pracy jest stan po oparzeniu skóry klatki piersiowej, prawego barku i ramienia w związku z wypadkiem z 3 lutego 2011 r., leczony przeszczepami skóry, dwukrotną plastyką blizn dla korekcji przykurczu stawu barkowego, zabiegami rehabilitacyjnymi. Stwierdzone rozległe zmiany bliznowate pooparzeniowe, blizny wzdłuż fałdu pachowego przedniego i tylnego napinają się podczas odwodzenia kończyny, przez co ograniczają zakres ruchu w stawie barkowym. Utrzymująca się nadal dysfunkcja prawej kończyny górnej po rozległym oparzeniu, uniemożliwia wykonywanie zawodu mechanika samochodowego, który wymaga pełnej sprawności obu kończyn górnych.

W konsekwencji, mając na uwadze wnioski zawarte w opiniach biegłych lekarzy sądowych, Sąd Okręgowy w oparciu o art. 477<sup>14</sup> § 2 k.p.c., zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał odwołującemu B. K. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy od 1 kwietnia 2016 r. do 31 marca 2018 r.

**Apelację** od powyższego wyroku wniósł organ rentowy, zaskarżając go w całości. Zaskarżonemu orzeczeniu zarzucono naruszenie:

1. art. 233 § 1 k.p.c., poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów w zakresie stanu zdrowia odwołującego,
2. art. 227 k.p.c. poprzez oddalenie wniosku organu rentowego o przeprowadzenie dowodu z uzupełniającej opinii biegłego ortopedy,
3. art. 17 ust. 4 ustawy o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych, poprzez przyjęcie, że odwołującemu przysługuje prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy od 1 kwietnia 2016 r. do 31 marca 2018 r.

Wobec podniesionych zarzutów skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie odwołania.. Ponadto w związku z zarzutem naruszenia art. 277 k.p.c., wniósł o przeprowadzenie dowodu z opinii uzupełniającej biegłego ortopedy, a w przypadku podtrzymania przez niego opinii z 12 października 2016 r., o przeprowadzenie dowodu z opinii innego biegłego ortopedy na okoliczność stanu zdrowia odwołującego, a w szczególności czy odwołujący jest osobą niezdolną do pracy w związku z wypadkiem przy prowadzeniu działalności gospodarczej. W konsekwencji skarżący

#### **Sąd Apelacyjny zważył co następuje:**

Apelacja organu rentowego nie zasługiwała na uwzględnienie.

Sąd Apelacyjny stwierdza, że postępowanie przed Sądem I instancji zostało przeprowadzone w całości i w pełni, a treść wydanego orzeczenia w żadnej mierze nie narusza obowiązujących przepisów prawa procesowego i materialnego. Sąd I instancji uczynił przedmiotem dowodu fakty mające dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.). W sędziowskiej ocenie materiału dowodowego Sąd Apelacyjny nie stwierdza żadnych uchybień, które mogłyby stanowić podstawę apelacji.

Sąd Okręgowy dokonał prawidłowej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego, mieszczącego się w granicach dyspozycji art. 233 § 1 k.p.c. oraz poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne, które Sąd Apelacyjny w pełni podziela i na podstawie art. 382 k.p.c. przyjmuje za własne.

Istota sporu w analizowanej sprawie sprowadzała się do rozstrzygnięcia czy odwołujący B. K. jest nadal po 31 marca 2016 r. niezdolny do pracy w związku z wypadkiem przy prowadzeniu działalności gospodarczej, jakiemu uległ 3 lutego 2011 r.

Na wstępie rozważań należało powołać podstawy prawne orzeczenia.

Zgodnie z art. 6 ust. 1 pkt. 6 ustawy z 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz.U. z 2017 r., poz. 1773 j.t.), ubezpieczonemu, który stał się niezdolny do pracy wskutek wypadku przy pracy lub choroby zawodowej przysługuje prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy lub chorobą zawodową.

Stosownie do treści art. 3 ust. 9 ustawy wypadkowej, za wypadek przy pracy uważa się nagle zdarzenie wywołane przyczyną zewnętrzną powodujące uraz lub śmierć, które nastąpiło w związku z wykonywaniem zwykłych czynności związanych z prowadzeniem działalności pozarolniczej w rozumieniu przepisów o systemie ubezpieczeń społecznych.

Zgodnie z art. 17 ust. 1 ustawy wypadkowej, przy ustalaniu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy z tytułu ubezpieczenia wypadkowego, do ustalenia wysokości tych świadczeń oraz ich wypłaty stosuje się odpowiednio przepisy ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, z uwzględnieniem przepisów niniejszej ustawy. Ustęp 2 stanowi mianowicie, że świadczenia, o których mowa w ust. 1, przysługują niezależnie od długości okresu ubezpieczenia wypadkowego oraz bez względu na datę powstania niezdolności do pracy spowodowanej wypadkiem przy pracy lub chorobą zawodową. Zgodnie zaś z ust. 4, prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy spowodowanej wypadkiem przy pracy lub chorobą zawodową, które ustało z powodu ustąpienia niezdolności do pracy, przywraca się w razie ponownego powstania tej niezdolności bez względu na okres, jaki upłynął od ustania prawa do renty.

Zgodnie z art. 12 ust. 1 ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2018 r., poz. 1270 j.t.), niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. art. 13 ust. 1 stanowi zaś, że przy ocenie stopnia i przewidywanego okresu niezdolności do pracy oraz rokowania, co do odzyskania zdolności do pracy uwzględnia się:

- 1) stopień naruszenia sprawności organizmu oraz możliwości przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji;
- 2) możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne.

W definicji niezdolności do pracy zasadnicze znaczenie ma koniunkcja stanu naruszenia sprawności organizmu (element biologiczny) z wywołanym nią stanem niezdolności do pracy oraz niezdolnością (brakiem możliwości) do przekwalifikowania się (element ekonomiczny). Ustala się więc, czy ubezpieczony zdolny jest wykonywać pracę dotychczasową w pełnym zakresie, czy jego kwalifikacje pozwalają mu na wykonywanie innej pracy lub czy do utrzymania aktywności zawodowej celowe jest przekwalifikowanie.

Zgodnie z art. 59 ust. 1 cyt. ustawy emerytalnej, osobie, która spełniła warunki określone w art. 57, przysługuje:

- 1) renta stała - jeżeli niezdolność do pracy jest trwała;
- 2) renta okresowa - jeżeli niezdolność do pracy jest okresowa.

Z uwagi na fakt, że niezdolność do pracy, jej stopień oraz czas jej trwania polega na ocenie stanu zdrowia ubezpieczonego, co wymaga wiadomości specjalnych, Sąd w tego rodzaju sprawach korzysta z dowodu z opinii biegłych sądowych. Dowód z opinii biegłych jest bowiem w tej kategorii spraw tzw. dowodem koronnym, analizującym

i sumującym przeciwstawne oceny prezentowane przez strony. Sąd nie może zastępować tego dowodu innym np. dowodem z zeznań świadków, zaświadczeń lekarskich. Dowód z opinii biegłych podlega ocenie, tak jak każdy dowód przeprowadzony w sprawie, ale podważyć tego dowodu nie może samo tylko subiektywne odczucie stron, opinie lekarzy leczących czy konsultujących go, opinie organów orzeczniczych ZUS.

Sąd Okręgowy sprostał tym wymaganiom. Oceny stanu zdrowia odwołującego dokonał w oparciu o opinie biegłych neurologa i ortopedy. Biegli ci przeprowadzili z odwołującym wywiad, dokonali jego bezpośredniego badania, a także ocenili i uwzględnili w swoich rozważaniach wyniki badań przedłożonych przez odwołującego. Pod tym względem opinia biegłej odpowiada wymaganiom fachowości.

Biegli z zakresu ortopedii i neurologii stwierdzili jednoznacznie, że odwołujący jest nadal częściowo niezdolny do pracy z przyczyn ortopedycznych, na okres 2 lat od ustania świadczeń. Przyczyną powyższego jest ustalony przez biegłego ortopeda stan po oparzeniu skóry klatki piersiowej, prawego barku i ramienia w związku z wypadkiem z 3 lutego 2011 r., leczony przeszczepami skóry, dwukrotną plastyką blizn dla korekcji przykurczu stawu barkowego, zabiegami rehabilitacyjnymi. Biegły ortopeda stwierdził, że rozległe zmiany bliznowate pooparzeniowe, blizny wzdłuż fałdu pachowego przedniego i tylnego napinają się podczas odwodzenia kończyny, zakres ruchu w stawie barkowym jest ograniczony – bez możliwości unoszenia kończyny ponad płaszczyznę poziomą, w miernym stopniu ograniczone są też ruchy rotacyjne w stawie barkowym. W rezultacie, utrzymuje się nadal dysfunkcja prawej kończyny górnej po rozległym oparzeniu, podczas gdy wykonywanie zawodu mechanika samochodowego wymaga pełnej sprawności obu kończyn górnych. Ustalenia biegłych znajdują wsparcie w treści zeznań złożonych przez odwołującego przed Sądem II instancji, z których wynika, że prowadzi on warsztat samochodowy, gdzie nie posiada kanałów lecz podnośniki, które wymuszają wykonywanie pracy z podniesionymi kończynami górnymi. Dysfunkcje odwołującego nie pozwalają mu podnieść prawej dłoni ponad wysokość barku, z tego względu nie jest w stanie wykonywać tego rodzaju czynności. Wyręcza go syn, również w tym warsztacie pracujący. Jednoznacznie świadczy to zatem o braku zdolności odwołującego do wykonywania pracy mechanika samochodowego.

Słusznie Sąd Okręgowy uznał opinie biegłych, w szczególności biegłego ortopedy, za w pełni wartościowy materiał dowodowy dający podstawy do ustalenia, czy stan zdrowia odwołującego będący wynikiem wypadku przy pracy czyni go nadal niezdolnym do pracy, w jakim stopniu i w jakim okresie czasu. Opinia biegłych została sporządzona fachowo, w oparciu o aktualną wiedzę, przedstawione w niej wnioski poparte są odpowiednimi argumentami. Biegli w należyty sposób wyjaśnili przedstawione przez Sąd zagadnienia, wskazali na czym oparli swe tezy i co stanowiło ich podstawę. Opinia jest pełna, rzetelna, nie zawiera wewnętrznych sprzeczności.

W judykaturze ugruntowane jest stanowisko, które tutejszy Sąd w pełni podziela, że dowód z opinii biegłego ma szczególny charakter, a mianowicie korzysta się z niego w wypadkach wymagających wiadomości specjalnych. Do dowodów tych nie mogą więc mieć zastosowania wszystkie zasady o prowadzeniu dowodów a w szczególności art. 217 k.p.c. W konsekwencji nie można przyjąć, że Sąd obowiązany jest dopuścić dowód z kolejnych biegłych czy też z opinii instytutu w każdym wypadku, gdy opinia złożona jest niekorzystna dla strony. W świetle art. 286 k.p.c. Sąd ma obowiązek dopuszczenia dowodu z dalszych biegłych lub z opinii instytutu, gdy zachodzi tego potrzeba, a więc wówczas gdy opinia złożona już do sprawy zawiera istotne braki, względnie też nie wyjaśnia istotnych okoliczności (zob. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 15 lutego 1974 r., II CR 817/73, Lex nr 7404, także podobnie w wyroku z dnia 18 lutego 1974 r., II CR 5/74, Lex nr 7407 i w wyroku z dnia 15 listopada 2001 r., II UKN 604/00, PPIPS 2003/9/67). Jednocześnie Sąd orzekający nie może nie podzielać merytorycznych poglądów biegłego ani zamiast nich przedstawiać własnych (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 października 1987 r., II URN 228/87, (...) 1988, nr 7, poz. 62; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 grudnia 1990 r., I PR 148/90, OSP 1991, z. 11-12, poz. 300).

Nie jest uzasadniony wniosek strony o dopuszczenie dowodu z ustnej opinii uzupełniającej, czy dodatkowej opinii od tych samych lub innych biegłych, jeżeli w przekonaniu Sądu opinia wyznaczonego biegłego jest na tyle kategoryczna i przekonująca, że wystarczająco wyjaśnia zagadnienia wymagające wiadomości specjalnych (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 listopada 1974 r., II CR 638/74, OSP 1975/5/108).

Mając na uwadze powyższe rozważania Sąd Apelacyjny uznał, że nie doszło do naruszenia przez Sąd I instancji art. 227 k.p.c. poprzez oddalenie wniosku organu rentowego o przeprowadzenie dowodu z uzupełniającej opinii biegłego ortopedy. Sąd I instancji słusznie wniosek ten oddalił. Zauważyć należy, że zastrzeżenia do opinii złożone przez pozwanego, zawierające się w dwóch zdaniach, sprowadzały się do stwierdzenia, że dysfunkcje prawego barku odwołującego nie są tak znaczne by uniemożliwiały pracę w swoim zawodzie oraz, że odwołujący pracuje w pełnym wymiarze czasu pracy prowadząc warsztat samochodowy, sam wykonuje prace naprawcze, a także zatrudnia trzy osoby. Tymczasem w celu skutecznego podważenia zasadności opinii biegłych konieczne jest wykazanie konkretnych uchybień w wydanych opiniach, nie jest wystarczające powoływanie się na subiektywne przekonanie strony o uzasadnieniu swoich racji. Wnioski końcowe wynikające ze sporządzonych w sprawie opinii były jednoznaczne i wzajemnie ze sobą korelowały. Opinie biegłych zostały sporządzone fachowo, w oparciu o aktualną wiedzę medyczną i analizę całokształtu zgromadzonej w sprawie dokumentacji medycznej, a przede wszystkim na podstawie bezpośredniego badania przedmiotowego wnioskodawcy. Spostrzeżenia poczynione przez biegłych przedstawione zostały w sposób szczegółowy i wyczerpujący. Jednocześnie nie budzi wątpliwości, że opinia została opracowana przez osoby kompetentne do dokonania oceny stanu zdrowia odwołującego oraz dysponujące w tym zakresie niezbędną wiedzą i doświadczeniem. Biegli wydali opinię miarodajną i adekwatną do istniejącego w sprawie stanu faktycznego.

Skarżący nie zdołał podważyć wyników opinii biegłych. Nie jest bowiem wystarczające złożenie lakonicznego zastrzeżenia, nieodnoszącego się w sposób merytoryczny do treści opinii. Pozwany nie wskazał mianowicie, jakie konkretnie i jakiej wielkości dysfunkcje stwierdzone przez biegłego ortopeda kwestionuje, i na jakiej podstawie. Odnośnie zaś do wykonywania przez odwołującego pracy, zwrócić należy uwagę, że dotychczas był on uznawany za częściowo, a nie całkowicie niezdolnego do pracy. Oznacza to, że prace mógł wykonywać, lecz w ograniczonym zakresie i tak też czynił. Z wyjaśnień złożonych przez odwołującego na rozprawie apelacyjnej wynika, że nie wykonuje samodzielnie wszystkich prac naprawczych, zatrudnia syna, oraz przyucza do zwozu dwóch uczniów, którzy wyręczają go w czynnościach wymagających uniesienia w górę prawej kończyny górnej i pełnej swobody ruchu prawej kończyny górnej. Wyjaśnienia odwołującego znajdują potwierdzenie w opinii biegłego ortopedy, który stwierdził ograniczony zakres ruchu w stawie barkowym prawym, bez możliwości unoszenia kończyny ponad płaszczyznę poziomą, ponadto ograniczone w miernym stopniu ruchy rotacyjne w stawie barkowym. Z tego właśnie względu biegły, akcentując konieczność posiadania pełnej sprawności obu kończyn górnych przy wykonywaniu zawodu mechanika, stwierdził nadal występowanie u odwołującego niezdolności do pracy będącej wynikiem doznanego w 2011 r. wypadku przy pracy.

Podkreślić w tym miejscu należy, że samo niezadowolenie strony z treści opinii biegłego, gdy nie zgłasza ona żadnych konkretnych zarzutów w stosunku do opinii, nie powoduje konieczności powoływania kolejnego biegłego czy kolejnych biegłych (por. SN z 15.02.1974 r., II CR 817/73, niepubl. oraz SN z 18.02.1974 r., II CR 5/74, Biuletyn SN 1974 r., nr 4, póż. 64). Odmiennie stanowisko oznaczałoby, iż należy przeprowadzić dowód z wszelkich możliwych biegłych, aby upewnić się, czy niektórzy z nich nie byłiby zdania takiego samego jak strona (por. T. Ereciński Komentarz do Kodeksu Postępowania Cywilnego, Część Pierwsza, Postępowanie Rozpoznawcze, Warszawa 1997 r., str. 439). Nadto wskazać należy, że, Sąd nie może zająć stanowiska odmiennego co do stanu zdrowia wnioskodawcy, na podstawie własnej oceny stanu faktycznego, niż wyrażone w opiniach biegłych (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 października 1987 r., II URN 228/87, PiZS 1988/7/62).

Z powyższych względów również Sąd Apelacyjny oddalił wniosek pozwanego ponowiony w apelacji o przeprowadzenie dowodu z uzupełniającej opinii biegłego ortopedy, jak i opinii innego biegłego, gdyby biegły ortopeda powołany przez Sąd Okręgowy podtrzymał dotychczasowe stanowisko.

Reasumując apelujący nie podniósł żadnej argumentacji, wskazującej na wadliwość opinii biegłych. Zaznaczenia wymaga, że Sąd nie jest obowiązany dążyć do sytuacji, aby opinią biegłego zostały przekonane obydwie strony, co zresztą najczęściej jest prawie niemożliwe, gdyż opinia korzystna dla jednej strony, nie przekonuje strony przeciwnej. Wystarczy zatem, że opinia jest przekonująca dla Sądu, który wiążąco też ocenia, czy biegły wyjaśnił wątpliwości zgłoszone przez stronę (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 maja 1998 r., II UKN 55/98, OSNP 1999/10/351).

W tym stanie rzeczy prawidłowo Sąd I instancji uznał, że odwołujący spełnia przesłanki nabycia prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy, a mianowicie jest nadal, po ustaniu poprzednio przyznanych świadczeń, częściowo niezdolny do pracy, a niezdolność do pracy ma związek z wypadkiem przy pracy. W konsekwencji pora widłowo Sąd I instancji, w oparciu o art. 17 ust 4 ustawy wypadkowej, przyznał odwołującemu prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy na okres od 01 kwietnia 2016 r. do 31 marca 2018 r.

W konsekwencji Sąd Apelacyjny, stwierdzając, że nie doszło do zarzucanego w apelacji organu rentowego naruszenia przepisów prawa procesowego i materialnego, na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację jako niezasadną.

SSO Renata Pohl SSA Małgorzata Woźniak-Zendran SSA Katarzyna Schönhof-Wilkans